

Original: engleski

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: Brkić
Ime: Bogdan Ime oca: Nikola
Nadimak: Božo Pol: muški ženski
Datum rođenja: 8. siječnja 1926. Mjesto rođenja: Palanka

Nacionalnost: Srbin Vjeroispovijest: pravoslavna

Jezik/jezici koje govori: hrvatski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Jezici korišteni u toku razgovora: hrvatski i engleski

Trenutno zanimanje: umirovljenik Prethodno: poljoprivrednik

Datum(i) razgovora: 21. siječnja 1999.

Razgovor(e) vodili: Kellie Ward Prevodilac: Andrea Čačić

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: Kellie Ward & Andrea Čačić

Potpis: /potpisano/

IZJAVA SVJEDOKA:

Zovem se Bogdan Brkić, a rođen sam 8. siječnja 1926. u Palanci, u Hrvatskoj. Istražiteljici Kellie Ward dao sam svoje osobne podatke i pojedinosti o tome kako me se može kontaktirati.

Danas, 21. siječnja 1999. dobrovoljno sam došao u ured Hrvatskog helsinškog komiteta u Kninu.

Sjećam se da su 23. travnja 1998. istražitelj Vyacheslav Anfinogenov i jedna prevoditeljica došli mojoj kući. Također se sjećam da je istražitelj bio Rus. Sjeo sam pored Vyacheslava Anfinogenova na verandi s prednje strane kuće i dozvolio mu da uključi svoje računalo. Sjećam se da mi je putem prevoditeljice postavio mnogo pitanja i da sam odgovorio na ta pitanja na hrvatskom, a zatim sam čuo prevoditeljicu kako govori s istražiteljem. Potom sam vidio istražitelja kako piše na računalu. Također se sjećam da je prevoditeljica čitala s računala ono o čemu sam upravo govorio s Rusem. Nisam htio potpisati izjavu budući da nisam bio spreman ići u Haag. Promijenio sam mišljenje i sada bih želio potpisati tu izjavu.

Danas, u četvrtak 21. siječnja 1999., prevoditeljica je pročitala moju izjavu na hrvatskom jeziku. Prepoznajem je kao izjavu koju sam dao Vyacheslavu Anfinogenovu 23. travnja 1998. Ta je izjava točna prema mom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom. Ne želim mijenjati ništa u njoj. Na zahtjev istražiteljice Kellie Ward, izjavu sam potpisao i napisao datum na vrh i dno obje tipkane stranice.

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na hrvatskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991., kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 21. siječnja 1999.

POTVRDA PREVODITELJA:

Ja, Andrea Čačić, prevoditeljica, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalificirana i ovlaštena od strane Tajništvo Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim s hrvatskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na hrvatski jezik.
- 2) Bogdan Brkić mi je dao do znanja da govori i razumije hrvatski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na hrvatski jezik u prisustvu Bogdana Brkića koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Bogdan Brkić je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 21. siječnja 1999.

Potpis: /potpisano/

/potpisala: Kellie Ward, Andrea Čačić i Bogdan Brkić, 21. siječnja 1999./

IZJAVA SVJEDOKA: BILJEŠKE

Rođen sam u Palanci, u općini Gračac. U Palanci sam živio prije, tokom i nakon vojne operacije "Oluja". Palanka je smještena u dolini Zrmanje. U Palanci je živjelo između 15 i 20 obitelji. Otprilike 30 obitelji je ostalo u dolini Zrmanje prije operacije "Oluja". Ubijena je svaka treća osoba. Hrvati su zapalili četiri kuće u Palanci nakon operacije "Oluja" i to kuće Milana Vojnovića, Branka Škorića, Branka Mrdalja i moju.

Kad je operacija "Oluja" počela granatiranjem Knina, počeo sam se skrivati u planini svaki put kad bih čuo da se približava neki auto. Moja kuća se nalazi vrlo blizu ceste Knin-Gračac. Kad god bi hrvatski vojnici prolazili pored našeg sela, skrenuli bi s ceste i počeli pljačkati i paliti.

Nisam bio u selu onog dana kada je ubijen Dušan Brkić. Skrивao sam se u planini. Rano ujutro 9. kolovoza 1995. otišao sam do sela i saznao da je Dušan ubijen. Znam da je Kata Čuk znala više o tom ubojstvu, ali je ona umrla prije nekoliko godina. Vidio sam Dušanov leš u vrtu njegove kuće. Vidio sam da ima jednu ranu od metka na lijevoj strani. Znam da je Dušan sahranjen u Gračacu.

Jednog jutra između 8. i 12. kolovoza 1995. otišao sam do svoje kuće budući da mi je nestalo cigareta, a ondje su me zarobila tri hrvatska vojnika. Svi su bili mladi, nosili su maskirne uniforme i bili naoružani automatskim puškama. Ne mogu ih dobro opisati jer nisam obraćao previše pažnje na njihove oznake. Jedan me je od njih zgrabio za odjeću i tražio da mu dam novac. Pretražili su kuću i tavan. Imali su malo rakije, a onda je jedan naredio drugima da me svežu za šljivu iza kuće. Zavezali su me za drvo, ispod nogu mi stavili jedno staro odijelo i slamu i zapalili. Na sebi sam imao gumene čizme i sintetičke hlače, tako da sam vrlo brzo osjetio bol i nogom šutnuo goreće odijelo. Nakon toga su me odvezali i uveli u kuću. Tražili su me da im dam šunke, a ja sam rekao da mi je šunka u kući mog prijatelja. Natjerali su me da odem tamo, ali nismo našli nimalo šunke. Dovedi su me natrag kući. Jedan od njih mi je rekao da su nedavno ubili mog susjeda i ja sam shvatio da govori o Dušanu.

Dana 12. kolovoza 1995. bio sam u zaseoku Kusac, koji se nalazi jedan kilometar od Palanke. Između 17:00 i 18:00 sati vidio sam kako se iz Palanke diže dim. Uzeo sam dalekozor i vidio svoju kuću u plamenu. Nisam vidio nikoga u blizini. Kad sam došao do kuće, vidio sam da je izgorjela kao i tri plasta sijena. Kuća nije bila potpuno izgorjela, tako da sam je kasnije uspio popraviti. Međutim, na njoj još uvijek nema pravog krova. Na zidovima je bilo nekoliko rupa od metaka. Gledajući s brijega, vidio sam kako gore i druge kuće.

Drugi se incident zbio početkom rujna 1995. Bilo je jutro, a ja sam bio pred kućom i hranio svinje. Cestom je prošao jedan auto. Iznenada se zaustavio, krenuo unatrag, ponovo zaustavio i iz njega su izašla tri vojnika. Jedan je imao pištolj u ruci koji je uperio na mene. Taj mi je vojnik naredio da uđem u kuću. Budući da je tada moja kuća već bila izgorjela, rekao sam mu da više nemam kuće. Ipak me je uveo unutra i gurnuo na kauč i počeo snažno tući. Slomio mi je dva rebra. Nakon toga su pretražili kuću i uzeli jedan radio, 1 kg kave, 100 kuna, 20 DM i ručni sat. Potom su me izveli, a jedan me je postavio ispred potoka i udarao nogama, od čega sam pao u vodu. Vidio

sam kako odlaze. Moj sin, koji je u to vrijeme živio u Zagrebu, nekako je saznao za taj događaj. Nazvao je svog prijatelja koji je radio za MOCK. Nekoliko dana kasnije predstavnici MOCK-a su me odvezli u bolnicu u Kninu. U bolnici sam ostao 15 dana.

Jednog drugog dana kasnije mojoj kući su došla tri hrvatska vojnika. Zaklali su 14 ovaca u dvorištu i utovarili ih na kamion, a odvezli su još 36 ovaca. Kada je poslije nekoliko dana došla policija u selo, prijavio sam taj incident, a oni su me samo pitali zašto nisam zapisao broj registarske tablice.

Jednog me je dana policija obavijestila da moram promijeniti isprave. Došao je moj sin iz Zagreba i odvezao me u Knin. Dobio sam hrvatsku osobnu iskaznicu. Sada dobivam mirovinu od 1.200 kuna mjesečno.

Svjedok ne želi doći u Haag. Nekoliko puta je spomenuo da mu je zdravstveno stanje loše. Također je rekao da obični ljudi uglavnom najviše pate u ratu i da bi trebalo suditi ljudima kao što su Karadžić, Mladić, Martić, Mrkšić, ali bi im kaznu trebao izvršiti narod. Naročito je naglasio posljednju dvojicu koji su pobjegli iz Knina i ostavili ljude koji su im vjerovali.

Također sam upoznala njegovu kćerku, koja je ranije živjela u iznajmljenom stanu u Kninu. Ona je bila svjedokom granatiranja Knina prvog dana operacije. Istog dana je, uz pomoć prijatelja, otišla iz Knina, prvo u Palanku, a potom u Banja Luku. Ne želi dati izjavu, niti dolaziti u Haag.

/potpisali: Bogdan Brkić, Andrea Čačić i Kellie Ward, 21. siječnja 1999./